

Arrest

nr. 292 457 van 28 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 februari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 april 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 29 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 6 oktober 2022 een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging in op grond van richtlijn 2004/38/EG, in functie van haar Nederlandse echtgenoot. Op 27 februari 2023 wordt het visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“Op 06/10/2022 werd via de Belgische diplomatieke post in Nairobi een visumaanvraag onder de richtlijn 2004/38 ingediend op naam van A. H. D. (...), geboren op (...), van Somalische nationaliteit met als referent haar veronderstelde echtgenoot I. A. (...), geboren op (...), van Nederlandse nationaliteit.

Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;

Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van een Keniaanse huwelijksregistratie, voor een huwelijk afgesloten op 29/08/2022.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwd e;

Overwegende dat dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde;

Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten:

- Mevrouw kan niet veel persoonlijke informatie over haar echtgenoot verstrekken.
- Betrokkenen hebben elkaar leren kennen via derden. - Via de chat hadden ze In juni 2022 hun eerste virtuele ontmoeting. In augustus zijn betrokkenen al gehuwd, zeer snelle gang van zaken.
- Er werd geen huwelijksfeest gehouden.

Uit het gevoerde politieonderzoek en het advies van de Procureur des Konings Antwerpen, afdeling Turnhout, bleken volgende elementen:

- Verblijfsvoordeel: Door de registratie van het huwelijk opent mijnheer het verblijfsrecht voor mevrouw.
- Bemiddeling: Een Somalische vrouw van Nederlandse nationaliteit heeft mijnheer voorgesteld aan mevrouw. Die vrouw woont momenteel in Nairobi en is de buurvrouw van mevrouw.

Zeer snelle gang van zaken: Mijnheer verklaart dat hij werd voorgesteld aan mevrouw eind mei 2022 Vervolgens hadden ze contact via telefoongesprekken en whatsapp. Betrokkenen zijn slechts drie maanden daarna al in het huwelijksbootje gestapt Dit kan worden beschouwd als een bijzonder snelle gang van zaken. Vervolgens vertelt mijnheer d at hij pas op 28 augustus 2022 naar Nairobi is geweest om mevrouw te bezoeken. Een dag later zijn ze getrouwd Betrokkenen hebben elkaar dus ten hoogste één dag in levende lijve gezien voor het huwelijk. Dit, in combinatie met het feit dat betrokkenen elkaar slechts 3 maanden eerder leerden kennen, wijst er op dat er nog geen sprake was van een duurzame en affectieve relatie op het moment van de huwelijksvoltrekking.

Ongeveer 10 dagen na het huwelijk, op 11 September 2022, heeft mijnheer h et vliegtuig terug naar België genomen. Sindsdien is hij zijn echtgenote niet meer gaan bezoeken. Er kan ook op heden dus niet worden gesteld dat betrokkenen een duurzame en affectieve relatie hebben;

Mogelijk Belgiëroute: Bij de woonstcontrole bleek dat al de kieren van mijnheer nog in koffers zaten. Dit wijst er op dat mijnheer zich niet in België heeft gesetteld en met gemak terug naar Nederland kan vertrekken. Verder wonen zowel zijn vader als stiefmoeder en een paar broers en zussen in Nederland en heeft mijnheer de Nederlandse nationaliteit Zijn centrum van belangen ligt dus overduidelijk in Nederland. Er is dus mogelijk sprake van een Belgiëroute.

- Onvoldoende accommodatie: Mijnheer woont op dit ogenblik samen met een mannelijke huisgenoot in een zeer klein appartement waar er geen aparté slaapkamer is. Veder is er in het appartement ook geen douche of bad te bespeuren Beiden mannen slapen elk op een eenpersoonsmatras in de living. Mijnheer beschikt dus niet over de nodige accommodatie om met mevrouw samen te wonen.

- Tegenstrijdigheden en onwetendheden. Volgende tegenstrijdigheden en onwetendheden kwamen tijdens het onderzoek aan het licht Mijnheer kent de leeftijd van de ouders en de broers en zussen va n mevrouw niet. Mijnheer kende de getuigen bij zijn huwelijk niet en wist ook niet zeker of mevrouw ze wel kende. Mevrouw weet niet wanneer mijnheer wegging uit Somalië, of hij een job had, of hij ooit gehuwd

was, hoe hij naar België is gekomen. Mevrouw weet niet in wat voor huis mijnheer woont. Mevrouw weet niet welke job mijnheer uitoefent. Mijnheer verklaart dat ze aan elkaar werden voorgesteld in mei 2022 terwijl mevrouw verklaart dat dit een maand later was. Volgens mevrouw was haar neef aanwezig op het huwelijk, mijnheer zegt hier niets over. Mijnheer verklaart dat er geen foto's werden genomen omdat het niet mag volgens hun geloof, mevrouw meent dat er wel foto's werden genomen met haar gsm. Volgens mijnheer is er een bruidsschat van 2000 dollar afgesproken terwijl mevrouw meent dat het maar 1000 dollar was.

- Huwelijk als formaliteit: Mijnheer verklaart dat ze weinig voorbereidingen hebben getroffen voor hun huwelijk. Bij de huwelijksvoltrekking waren enkel mijnheer, mevrouw, twee getuigen en de imam aanwezig. De getuigen waren geen familie. Mijnheer verklaart dat deze vermoedelijk personen waren die zijn vrouw kende. Bovendien werd er geen enkele foto genomen (volgens mijnheer) en was er geen huwelijksfeest. Hieruit volgt dat het huwelijk niet meer was dan een formaliteit.

- Gebrek aan relatiebewijzen: Betrokkenen brengen slechts een beperkt aantal relatiebewijzen bij. Zo leggen ze een aantal ongedateerde foto's voor, waarbij op het grootste deel enkel mevrouw staat. Verder brengt mijnheer zijn vliegtuigtickets bij van zijn reis naar Nairobi en enkele onvertaalde chatgesprekken. Ten slotte legt betrokkene ook enkele lijsten van telefoongesprekken voor. Deze dateren echter allemaal van eind december 2022 en bewijzen dus geenszins dat betrokkenen sinds mei vorig jaar elke dag met elkaar zouden bellen.

- Gebrek aan relatiebewijzen; Betrokkenen brengen slechts een beperkt aantal relatiebewijzen bij. Zo leggen ze een aantal ongedateerde foto's voor, waarbij op het grootste deel enkel mevrouw staat. Verder brengt mijnheer zijn vliegtuigtickets bij van zijn reis naar Nairobi en enkele onvertaalde chatgesprekken. Ten slotte legt betrokkene ook enkele lijsten van telefoongesprekken voor. Deze dateren echter allemaal van eind december 2022 en bewijzen dus geenszins dat betrokkenen sinds mei vorig jaar elke dag met elkaar zouden bellen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert drie middelen aan:

“eerste middel: schending van artikel 5.2, tweede lid Europese Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad

1.- In dit artikel 5.2, tweede lid is bepaald:

“De lidstaten verlenen deze personen (familieleden die de nationaliteit van een lidstaat bezitten) alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven. ”

2.- Verzoekster kan alleen maar vaststellen dat haar aanvraag bijna vijf maanden in beslag heeft genomen. Dat is onredelijk lang en in strijd met de aanbevelingen van de Europese Commissie. Zo wordt in een Mededeling van de Commissie aan het Europese Parlement en de Raad m.b.t. de richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de vermelde richtlijn op blz. 6 vermeld:

“Overeenkomstig artikel 5, lid 2, kunnen de lidstaten verlangen dat familieleden uit derde landen die een onder de richtlijn vallende EU-burger begeleiden of zich bij hem voegen, in het bezit zijn van een inreisvisum. Dergelijke familieleden hebben niet alleen het recht het grondgebied van de lidstaat te betreden, maar hebben ook het recht op een inreisvisum. Dat onderscheidt hen van andere onderdanen uit derde landen, die dat recht niet hebben.

Inreisvisa voor kort verblijf moeten zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos worden afgegeven aan familieleden uit derde landen. Naar analogie van artikel 23 van de visumcode is de Commissie van mening dat vertragingen van meer dan vier weken niet redelijk zijn. De autoriteiten van de lidstaten moeten de familieleden adviseren over het soort visum dat zij moeten aanvragen; zij kunnen van hen niet verlangen dat zij een visum voor lang verblijf een verblijfsvisum of een gezinshereniging aanvragen ...

Aangezien het recht op afgifte van een inreisvisum is afgeleid van de familieband met de EU-burger, kunnen de lidstaten slechts verlangen dat een geldig paspoort wordt voorgelegd en de familieband wordt aangetoond... ”

3.- Verzoekster heeft de vereiste documenten - een geldig paspoort, de huwelijksakte en het Belgische verblijfsdocument van haar echtgenoot - voorgelegd. Op basis van die documenten had ze versneld (binnen de vier weken) een visum C overeenkomstig de vermelde Europese richtlijn moeten krijgen.

4 .- Door dat visum niet binnen de vier weken te verlenen - meer nog verzoekster bijna vijf maanden te laten wachten - heeft de DVZ het vermelde artikel geschonden.

5 .- Verzoekster had het recht op een inreisvisum en kon zodra ze in België was aangekomen en zieh bij haar echtgenoot gevoegd had, een procedure gezinshereniging starten in de woonplaats van haar echtgenoot, in casu de stad Turnhout. De DVZ heeft haar dat recht ontnomen.

tweede middel: schending van artikel 41 van de Vreemdelingenwet

1 Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing minstens impliciet en ten onrechte wordt gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van een verblijfsrecht op basis van art. 41 Vreemdelingenwet.

2 .- De echtgenoot van verzoekster heeft de Nederlandse nationaliteit. Verzoekster heeft de originele en gelegaliseerde huwelijksakte voorgelegd aan de Belgische ambassade in Nairobi. Op geen enkele manier wordt geoordeeld dat verzoekster en echtgenoot een valse Keniaanse huwelijksakte zouden hebben voorgelegd en/of geen geldig Keniaans huwelijk zou zijn afgesloten. Rekening houdend met de Keniaanse huwelijksakte had verzoekster overeenkomstig art. 41 van de Vreemdelingenrecht, na voorlegging van een geldig paspoort en het Belgische verblijfsdocument van haar echtgenoot, recht op een inreisvisum.

3 .- De DVZ schendt minstens impliciet dit artikel door verzoekster een inreisvisum te weigeren.

derde middel: schending van artikel 146 bis B.W.

1 .- In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar artikel 146 bis B.W., waarbij wordt bepaald dat er geen huwelijk is, wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

2 .- Verzoekster benadrukt dat het niet om een Belgisch huwelijk gaat, maar om de erkenning van een buitenlands (Keniaans) huwelijk, waarbij zij de Somalische nationaliteit heeft en haar echtgenoot de Nederlandse nationaliteit. Voor de vormwaarden van dat Keniaanse huwelijk moest het recht van de Staat worden toegepast waar het huwelijk plaats vond: Kenia (art. 47 Wetboek I.P.R.). Voor de grondvoorwaarden moest het recht toegepast worden van het respectievelijke land waarvan de echtgenoten de nationaliteit hebben: Somalische en Nederlands recht (art. 46 Wetboek I.P.R.). Die toetsing is nooit gedaan.

3 .- Verzoekster ontkent ook met klem en formeel dat zij zou getrouwd zijn voor een eventueel verblijfsrechtelijk voordeel. Verder merkt verzoekster (en bij uitbreiding haar echtgenoot) op dat:

- ze elkaar hebben leren via een Nederlandse vrouw met Somalische roots die in Kenia woont en de buurvrouw is van verzoekster. Daar is hoegenaamd niets mis mee. Veel koppels hebben elkaar leren kennen via familieleden, (gemeenschappelijke) vrienden en zelfs via sociale media (facebook, WhatsApp en Tinder) of zelfs via relatiebureaus. We leven in 2023 en de bewuste buurvrouw is op geen enkele manier betaald en/of had alleszins geen enkel voordeel bij het huwelijk van verzoekster

- verzoekster en haar echtgenoot heel veel gesprekken hebben gehad voor het huwelijk. Dat die noodgedwongen vanop afstand waren, had te maken met het gegeven dat de echtgenoot van verzoekster woont en werkt in België en verzoekster in Kenia woont. Naar analogie staat in het Belgische Burgerlijke Wetboek nergens een voorwaarde die bepaalt dat verzoekster en haar echtgenoot elkaar een bepaalde période moesten kennen vooraleer te huwen. Verzoekster en haar echtgenoot zijn als Moslims getrouwd. Verzoekster heeft de hand van verzoekster gevraagd en toelating van de familie gekregen. Er is ook een bruidsschat betaald. In de Somalische cultuur wordt snel getrouwd.

- de echtgenoot van verzoekster inderdaad ruim tien dagen na het huwelijk opnieuw is vertrokken. Hij kon niet langer vakantie krijgen van zijn werkgever en ging er vanuit dat zijn echtgenote op zeer korte termijn - uiterlijk vier weken na haar visumaanvraag - een visum zou hebben gekregen om zich bij hem te voegen

- verzoekster en haar echtgenoot wordt verweten dat ze de België-route misbruiken. De echtgenoot van verzoekster woont en werkt in België. Dat is het beste bewijs dat van misbruik van de België-route hoegenaamd geen sprake van is. Hij oefent het recht van vrij verkeer van werknemers uit. Hij ontkent dat al zijn kleren in een koffer zitten.

- haar echtgenoot onvoldoende accommodatie zou hebben. Haar echtgenoot heeft eerst in Herentals gewoond en is nadien naar Turnhout verhuisd. Het was moeilijk om een appartement voor een schappelijke prijs te huren. Hij woont kostendelend met een Somalische Nederlander. Als verzoekster naar België komt, is afgesproken dat de mede-bewoner vertrekt. Er is wel degelijk een douche

- er sprake zou van tegenstrijdigheden en onwetendheden. Wat ze formeel betwist. Verzoekster heeft nooit kennis gekregen van het interview dat ze in Kenia heeft afgelegd.

- er wordt beweerd dat het huwelijk een formaliteit zou zijn. Wat volstrekt niet waar. Een sober huwelijk wordt verward met een huwelijk dat een formaliteit zou zijn

- er wordt gesteld dat er een gebrek aan relatiebewijzen zijn. Verzoekster en haar echtgenoot hebben voldoende bewijzen voorgelegd. Ze hebben allebei Somalische roots, vinden elkaar leuk, er is geen opvallend leeftijdsverschil, ze spreken dezelfde taal, er is geen geld gegeven voor een huwelijk; noch verzoekster noch haar echtgenoot hebben ooit het recht op gezinshereniging geopend. De klassieke indicatoren die worden getoetst om na te gaan of het om een schijnhuwelijk gaat, kunnen absoluut niet negatief beoordeeld worden. Van een schijnhuwelijk is geen sprake."

2.2. De Raad merkt op dat de grieven die door verzoekster worden aangebracht ten aanzien van de bestreden beslissing in realiteit betrekking hebben op de rechtsgeldigheid van de voorgebrachte huwelijksakte waarop de bewuste visumaanvraag gebaseerd is.

Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het middel ertoe strekt aan te tonen dat de gemachtigde ten onrechte de buitenlandse huwelijksakte niet heeft erkend en zij de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit middel gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Het betoog van verzoekster komt neer op een feitelijke betwisting van de argumenten die verweerder heeft aangewend om te concluderen dat dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw op basis van haar status als echtgenote. Verzoekster legt zich immers niet neer bij de analyse en conclusie van de persoonlijke onderhouden, die met haar en de referentiepersoon hebben plaatsgevonden. De Raad kan hierbij enkel duiden dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht. Wanneer verweerder beslist om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel en in strijd is met de internationale openbare orde, en verzoekster de argumentatie die hij hiertoe aanvoert betwist, dan ontstaat inderdaad een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad uitnodigt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van een burgerlijk recht, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, diende de gemachtigde, alvorens een beslissing te nemen inzake de ingediende aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging, aldus te verifiëren of het huwelijk waarop verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is en kan worden erkend, hetgeen een onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR inhoudt.

Verzoekster gaat voorbij aan het feit dat krachtens artikel 21 van het WIPR en artikel 146bis van het BW, zelfs indien het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, elke Belgische overheid “*op grond van de Belgische internationale-privaatrechtelijke openbare orde*” kan weigeren een huwelijk te erkennen wanneer het er enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten, dit nu het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel is van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dit instituut een schending uitmaakt van de Belgische openbare orde. De wetgever heeft, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, uitdrukkelijk gesteld dat de familierechtbank bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoekster in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

De Raad merkt tenslotte op dat ook artikel 23 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich door de gemachtigde, noch over de geldigheid van de huwelijksakte.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 5.2, tweede lid van de Richtlijn 2004/38. Verzoekster heeft geen belang bij het eerste dat betrekking heeft op de termijn waarbinnen haar een visum diende te worden afgeleverd aangezien zij geen recht heeft op een visum gezinshereniging. In dit verband verwijst de Raad nog naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 20 november 2019 in de zaak C-706/18 (X tegen Belgische staat):

“30 Wat echter de procedureregels voor de indiening en de behandeling van het verzoek tot gezinshereniging betreft, bepaalt artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat dit verzoek vergezeld gaat van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Voorts bepaalt artikel 5, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn dat teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, [...] de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

31 Wat bovendien de gezinshereniging van vluchtelingen betreft, volgt uit artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat, wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking nemen.

32 Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten onderzoeken of de gezinsbanden die worden aangevoerd door de gezinshereniger of het lid van zijn gezin op wie het verzoek tot gezinshereniging betrekking heeft, werkelijk bestaan.

33 Wanneer het verzoek tot gezinshereniging aldus wordt ingewilligd, staat de betrokken lidstaat het gezinslid van de gezinshereniger de toegang tot het grondgebied toe en verstrekt hij hem een eerste verblijfstitel overeenkomstig artikel 13, lid 2, van richtlijn 2003/86.

34 Uit deze overwegingen volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend.

35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50)”.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd waarom hij van mening is dat verzoekster niet heeft aangetoond te voldoen aan de gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging. Gelet op voorgaande vaststelling, kan verzoekster dan ook niet voorhouden dat haar de toelating tot verblijf diende te worden verstrekt. De bestreden beslissing besluit dat niet bewezen wordt geacht dat verzoekster effectief een familielid is van een EU-burger zodat zij niet voldoet aan de voorwaarden voor afgifte van het visum. Om dezelfde reden kan verzoekster niet nuttig de schending van artikel 41 Vreemdelingenwet opwerpen omdat het aangewende huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De drie middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC